

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 53. Legitimè confessus omnia mortalia, memoria occurrentia, si
postea ante Communionem recordetur alicujus mortalis, in Confessione
inculpatè obliti, tenetur pro illo ante Communionem redire ad ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

- communicare, quando existens in scanno Communionis, recordatur peccati mortalis non confessi, licet illud confiteri possit absque infamia nota vel periculo, ut docent Victoria, Henriquez, Valentia, Granados, Reginaldus. Eo quod utique jam affideat ad mensam caelestis Regis, nec deceat affidentes à mensa Principis ante convivium peractum recedere.
- 684 Multò (inquam) minus recipiendum est, sive illud de Sacerdote, sive illud de Laico, ad scannum Communionis existente. Si enim decentissimum est, ut offerens munus suum ad altare, dimisso altari vadat reconciliari cum fratre suo (dum sine nota & periculo infamiae potest) juxta Christi praeceptum n. 497. relatum: decentissimum quoque est, ut Sacerdos vel Laicus, ad mensam caelestis Regis affidens, ab ea tantisper recedens, vadat per Confessionem reconciliari cum Deo (dum sine nota & periculo potest) ut sic debet se disponat ad sacrum convivium, in ea mensa dignè celebrandum.
- 685 Et confirmatur, quia si Sacerdos ille, vel Laicus, recordatur se non esse jejunum, non esset indecens, sed reverentia magna, à sacra mensa, vel altari recedere, ut non celebraret, vel non communicaret non jejunus, ut fateretur Leander disp. 5. q. 25. cum communi. Ergo similiter, &c.
- 686 Numquid saltem est sufficiens necessitas celebrandi sine Confessione, dum (Confessario deficiente) simplex Sacerdos iter agens, in die festo, cum aliis satisfacere nequibus praecepto audienda Missa, nisi sic celebrat? Affirmant Tolemus, Henriquez, Dicathillo, Leander, & alii. Sed negativam sententiam Bonacina, Suarii, Laymanni, Coninck & Cardinalis de Lugo probabiliter exillimo. Quia praeceptum Confessionis praemittenda celebrationi, vel Communioni, probabilius est divinum, ab Apostolo Paulo promulgatum I. Cor. 11. *Probet autem seipsum homo quod profecto Apostolus ex se non tradidit, sed à Domino accepit, ut patet ex verbis praecedentibus: Ego enim accepi à Domino, quod est tradidit vobis, &c.* Quae verba referenda sunt ad omnia quae Paulus ibi tradit de Eucharistia: divino verò illi praecepto Ecclesiasticum de audienda Missa cedere debet.
- 687 Aliud videri potest de praecepto annuae Communionis, quod purè Ecclesiasticum non est, sed divinum, ab Ecclesia determinatum quoad tempus. Ob quam rationem simplex Sacerdos, juxta communem sententiam, absque pravia Confessione celebrare potest, ut ipse, vel alii satisfaciant illi praecepto.
- 688 Hoc tamen D. Antoninus, Pitigianus, Nugnus, Suarez, Tannerus, & alii valde probabiliter negant. Quia determinatio illa Ecclesiae intelligenda est salvo alio praecepto divino: cum Ecclesia divinum de Communionis praeceptum determinet absque praedictio alterius praecepti divini, de Confessione Communioni praemittenda.
- 689 Ex dictis n. 506. à fortiori conficitur, Regularem, ex statuto, vel consuetudine suae Religionis obligatum ad quotidie, vel ad certis diebus celebrandum, absque Confessione celebrare non posse, ut isti statuto vel consuetudini satisfaciat, sed debere à celebrando abstinere, si copiam non habeat Confessarii, & à celebratione absque gravi nota & scandalo, quæsito aliquo praetextu, abstinere possit (uti regulariter potest) quamquam Leander q. 35. cum Henriquez, Dicathillo, & aliis à se relatis, existimet tunc absque Confessione celebrare posse.
- 690 Ne ipse quidem Sacerdos ex opere Capellaniae obligatus ad certis diebus celebrandum, potest istis diebus absque Confessione celebrare. Quia Capellaniae onera intelliguntur salva reverentia, probationeque debita, & Missis illis per alterum, vel per se altero die Sacerdos poterit satisfacere. Nec ab hoc se excusare potest colore pauperatis, cum aliunde possit & debeat sibi de necessariis providere, debeatque primò quaerere regnum Dei, ut caetera adjiciantur sibi.

CAPUT LIII.

Legitimè confessus omnia mortalia, memoria occurrentia, si postea ante Communionem recordetur alicujus mortalis, in Confessione inculpate oblitus, tenetur pro illo ante Communionem redire ad Confessarium, si commode possit.

Est communis sententia Doctorum contra Prae-⁶⁹¹positum 3. p. q. 80. a. 5. dub. 3. n. 15. Ferrantinum de scandalo disp. 1. q. 80. n. 2. Hieronymum Garciam in Sum. Theol. Moral. tr. 3. diff. 5. dub. 1. puncto 5. quorum opinionem probabilem censuerunt Arriaga de Euchar. disp. 40. sect. 3. subsect. 2. & noster Cornejo 3. p. q. 80. a. 4. disp. un. dub. 3. Sed eam improbabilem vel ipse Diana judicat p. q. tr. 3. resol. 4. & p. 11. tr. 8. resol. 40. ubi gravissimos Auctores eandem censurantes producit, restaturque eandem ex ordine Supremi Tribunalis S. Inquisitionis Hispanicae expunctam esse ex operibus nostri Cornejo.

Enimverò praeceptum est divinum consistendi⁶⁹² omnia mortalia, memoriae occurrentia ante Communionem, prout Doctores communiter tradunt, & n. 507. probavimus. Hoc autem non implet, qui ante Communionem haud confitetur illud mortale, nondum confessum, ante Communionem memoriae occurrentes.

Sed & praxis & consensus fidelium omnium⁶⁹³ idipsum ostendit, utpote qui (teste Cardinale de Lugo hinc disp. 14. sect. 6. n. 126. teste quoque experientia) etiam post legitimam Confessionem, non audent communicare, nisi prius confiteantur illud mortale, oblitum in Confessione.

Praeceptum istique divinum, de Confessione⁶⁹⁴ Communioni praemittenda, ex communi fidelium omnium confessione & praxi (quae est optima legis hujus interpretis) ante Communionem eo obligat modo, quo praeceptum divinum confitendi absolute, obligat absolute. Nam divinum praeceptum confitendi absolute omnia mortalia, memoriae post debitum examen occurrentia, extendit se absolute ad omnia mortalia, etiam in Confessione oblita, & indirectè absolute, si postea memoriae occurrant. Similiter ergo divinum praeceptum de Confessione Communioni praemittenda, extendit se ad omnia peccata mortalia, ante Communionem confitenda, etiam in Confessione oblita, & indirectè absolute, si postea ante Communionem memoriae occurrant.

Hinc etiam ante Communionem non solum⁶⁹⁵ confitenda sunt omnia mortalia certa, verum & dubia; sicut absolute non solum confitenda sunt omnia mortalia certa, verum & dubia, ut probabitur libro sequenti.

Denique praeceptum adversae partis fundamentum ducit ad praeceptum, sive ad nimiam laxitatem. Sic enim arguunt: legitimè confessus omnia peccata mortalia, post debitum examen memoriae occurrentia, per talem Confessionem est Deo reconciliatus, & judicio clavium, in gratia constitutus. Ergo satisfacit divino praecepto, de Confessione Communioni praemittenda. Cujus praecepti finis est, reconciliatio cum Deo, gratiaque recuperatio per claves Ecclesiae.

Respondeo negando consequentiam; utpote

non magis legitimam, quam si ex eodem antecedente quis inferret: Ergo talis satisfecit divino præcepto, de omnibus mortalibus absolute confitendis, atque adeo manet liber de obligatione confitendi mortale, in Confessione legitima inculpate oblitum: cum finis illius obligationis pariter sit reconciliatio cum Deo, &c. Quod dici nequit. Non apparet autem cur dici non posset, si negata consequentia, legitima esset: Et idem dixi, argumentum illud docere in præcipitum. Ad vitandum verò utrumque inconueniens, pariformiter dicendum, finem utriusque obligationis esse quidem reconciliationem cum Deo, gratiæque recuperationem iudicio clauium, non utrumque, sed per sui humiliationem coram Sacerdote, siue per humilem & verecundam omnium mortalium declarationem ipsi factam. Neque enim sine onere isto fit illa cum Deo reconciliatio.

697 Ex dictis hoc & precedenti capite perspicua est Græcorum Sacerdotum cæcitas, qui (ut Arcudius refert lib. 3. c. 60.) tametsi crimina perpetraverint, celebrationi nunquam ferè Confessionem præmittunt; uti nec Russorum Presbyteri, ut videre est apud eundem lib. 4. c. 2. Sacrilegi illius abusus origo fuit antiquorum Canonum rigor, quo Clerici lapsi in peccatum ad mortem, nominatim in fornicationem, ab executione Ordinum perpetuo suspenduntur. Metu igitur suspensionis illius sacramentalem refugiant Confessionem, suaque occultant scelera, à quibus potius ex eodem metu abstinere debuissent, & advertere quòd antiqua illa disciplina, priorum sæculorum tempore instituta, hinc temporibus rationabiliter temperari possit.

CAPUT LIV.

Tametsi indefinitè sacrilegi non sint, qui ad sacram Communionem accedunt, antequam condignam de delictis suis poenitentiam egerint: ex communi tamen SS. Patrum, gravissimamque Theologorum sententia, nemo leiballium, saltem graviorum reus, & maxime carnis, tametsi confessus, ad sacram Communionem accedere debet, nisi præmissis per aliquod tempus poenitentia, seu pietatis operibus expurgatorius.

698 Prior pars assertionis certa est ex declaratione Ecclesiæ, quæ per Alexandrum VIII. in Decreto de 7. Decembris 1690. damnavit hanc propositionem 22. inter 31. Sacrilegi sunt iudicandi, qui jus ad Communionem percipiendam præstendant, antequam condignam de delictis suis poenitentiam egerint. Et meritò damnavit. Tum ob nimiam universalitatem; nullum enim excipit: cumque sit indefinita, & sine ulla restrictione, æquipollet huic universali: Sacrilegi iudicandi sunt omnes peccatores, qui siue post peccatum mortale, siue post veniale, siue post crimen enorme, siue post quodcumque, jus ad Communionem suscipiendam præstendant, &c. Cum tamen crimina non enormia, quæque canonicè poenitentia non multabantur, ante poenitentiam impletam olim plerumque absoluebantur, & absolutus statim communicare non prohibebatur, ut videre est apud Morinum l. 5. c. 31. lib. 9. c. 1. n. 13. & c. 14. n. 8. Tum quia propositio damnata jus negat peccatoribus ad Communionem, antequam condignam, id est plenam & adæquatam (hoc enim in sensu naturali & obvio significat vox condignam) de delictis poenitentiam egerint. Tum denique quia damnata propositio absolutam asserit necessitatem præmittendæ Communioni satisfactionis, & quidem condignæ. Quæ assertio certissimè falsa est, Ecclesiæque sensui, & probatè ab ea praxi contraria.

Tom. III.

Posterior pars probatur, quia verba ista Apostoli, *Probet autem seipsum homo, & sic de pane illo edat, &c.* sancti Patres semper intellexerunt de probatione, non per solam Confessionem, sed & per poenitentia labores, sine quibus censuerunt, reos criminum, saltem graviorum, eam ordinariè puritatem & sanctimoniam non acquirere, quam postulat devota & fructuosa tanti Sacramenti susceptio.

Sic namque imprimis censuerunt Cyprianus, Clerus Romanus, & sancti Confessores n. 591. 596. & 597. laudati. Sic etiam D. Ambrosius, cuius verba habes n. 602. Chrysostomus homil. 61. ad popul. miratur quomodo aliqui Christiani Quadragesimæ tempus sibi sufficere putarent pro expurgatione criminum toto anno commissorum, siue longiori ad Communionem Paschalem præparatione: *Dic mihi, queso, post annum Communionem sumens, quadraginta dies ad totius temporis peccatorum purificationem tibi satis esse putas? Et hebdomade lapsa rursum ad priora revertaris... Quadragesima diebus animæ sanitatem assignas, & Deum habere propitium expectas? Iudisne queso? Quid igitur magnus ille Doctor diceret, si tot & tantos peccatores nostræ ætate videret, non solum quadragesima dierum poenitentiam sacræ Communioni non præmittentes, sed unico veluti passu post unam peccatorum totius anni Confessionem, à sacro Tribunali ad altare properantes, altero post breve tempus ad prostibulum reversuros? Audiant igitur ipsi, sibi que dictum patent id quod Os aureum proximè subiungit: *Hæc dico, non uno & anno vos prohibens accessu, sed vos semper ad sancta sanctè volens accedere. Propter hoc & Diabolus exclamat, tunc sanctos vocans... cum enim dicit, sancta sanctorum, hoc dicit: si quis non est sanctus, non accedat: non simpliciter dicit, à peccatis purus, sed sanctus. Non peccatorum tantum liberatio, verum & Spiritus præsentia sanctum facit, & bonorum operum divitiæ. Nolo vos tantum (inquit) à cæno esse liberatos (per contritionem & Confessionem) verum & candidos ac splendidos. Nam si Rex Babilonius ex captivitate deliquit adolescentem, pulchros specie, & decoros aspectu sumpsit: multo magis & nos sancta mensa aspidentes regia, specie pulchros esse decet, aurum anima mundum habentes, vestem puram, calceamenta regia, decorum animæ cultum, aureum ipsius ornatum, &c.**

Augustinus serm. 252. de temp. *Unusquisque consideret conscientiam suam, & quando se aliquo crimine vulneratum esse cognoverit, prius orationibus, jejuniis vel elemosinis studeat mundare conscientiam suam; & sic Eucharistiam præsumat accipere. Si enim agnoscens reatum suum, ipse se à divino altari subtraxerit... ab aeterno illo & celesti convivio excommunicari penitus non timebit.*

Sermonem hunc suum Ecclesiæ fecit, legitque illum (velut Augustini) in secundo Nocturno festi dedicat. Eccles. Vide tamen noviss. Edit. Oper. S. Aug. to. 5. in Append. serm. 229. ubi dicitur esse S. Cæsarii serm. 52. Ex eo interim quòd Ecclesiæ sermonem illum etiamnum recitet, perspicue colligitur, eo declarari sensum Ecclesiæ nedum primitivæ, sed etiam hodiernæ.

S. Ildorus l. de Offic. Eccles. c. 18. *Si talia sunt peccata, quæ quasi mortuum remouent ab altari, prius agenda poenitentia est; ac sic deinde hoc salutiferum medicamentum suscipiendum. Qui enim manducat & bibit indignè, iudicium sibi manducat & bibit. Hoc enim est indignè accipere, si eo tempore quis accipiat, quo debet agere poenitentiam.* Verba ista desumpta sunt ex Augustino epist. 54. aliàs 118. ad Januar.

S. Joannes Climacus gradu 15. communicare permittit statim atque ab hæresi quispian conver-